

De noi depinde biruința

Tentația este ambalajul multicolor, atractiv și mincinos, în care străvechiul vânzător ambulant, vrăjmaș al vieții, oferă oamenilor moartea. Și nu duce lipsă de mușterii. Ca să-și atingă scopul, neguțatorul de minciuni și prezintă marfa într-o lumină cât se poate de atrăgătoare, menită să ia ochii celor neavizați. Nimeni n-ar râvni oferta lui, dacă pe ambalaj ar fi lipită eticheta **Păcat**, iar la rubrica **Precauții** ar scrie „**Atenție, folosirea acestui produs cauzează în final moartea în procentaj de sută la sută**”.

Americanii au o vorbă: dacă un lucru arată prea bine ca să fie veritabil, foarte probabil că așa și este – fals. Experiența a dovedit că aproape orice obiect se poate vinde, cu condiția ca ambalajul să fie suficient de atractiv și reclama destul de convingătoare. Aspectul ambalajului împrumută păcatului un caracter aparent inofensiv, reușind să înșele pe cei mai mulți oameni. „*Când ți se oferă momeala plăcerii, nu mușca din ea, până nu te asiguri că nu ascunde cârligul pescarului*”, spunea Thomas Jefferson.

Tentația ne însoțește de-a lungul vieții, pândindu-ne pașii fără încetare. Ne face cu ochiul ștrengărește, ne îmbie cu promisiuni mincinoase, presară capcane bine camuflete înaintea pașilor noștri, ne atrage în ambuscade, se preface în prieten și caută să ne surprindă nepregătiți. Ispita asaltează toate compartimentele ființei umane spre a o birui, scotocește prin toate cotloanele și, odată ce i-a dibuit slăbiciunea, profită cu viclenie de ea, leagă fedeleș pe cel momit și dispune de el cum vrea (2 Petru 2:19b). Niciodată nu vom fi în stare, prin propriile puteri, să anticipăm toate stratagemele pe care geniul răului, pus în slujba intențiilor sale ucigașe, este în stare să le nascocoască, spre a ne da brânci în prăpastie.

Ați auzit probabil istoria cu pasărea călătoare cu pene frumoase, venită să petreacă vara pe plaiurile noastre, care s-a trezit cu o neașteptată plească în ghearele ei. Se spune că unui gospodar i-au plăcut tare mult penele păsării care scurma după viermișori în grădina lui. Într-o zi, gospodarul îi oferi un târg: o pană din aripa ei pentru cinci viermișori. Ideea i se păru păsării imposibil de ignorat și se grăbi să accepte învoiala. Nu mai avea nevoie de-acum să scurme după viermi, iar prețul nu i se păru deloc mare. Avea pene berechet. Și astfel, vara trecu pe nesimțite, fără griji pentru vizitatorul din țara de la miazăzi. Abia prin septembrie, când suratele ei începură să-și facă bagajele de plecare spre țările calde, își dădu seama biata înaripată că nu se mai putea desprinde de pământ. Nu mai avea destule pene în aripă, ca să poată zbura. În nehibzuința ei, își vânduse viitorul pe viermișorii prea mult râvniți ai unui singur anotimp. Urma să moară de foame și de frig pe meleagurile noastre, iar pe gospodarul care o amăgise nu-l mai putu găsi, ca să-i ceară ajutor. O viață întreagă vândută pe huzureala unui sezon scurt.

Această istorie pilduitoare ne aduce aminte de o întâmplare adevărată, care descrie în mod veridic experiențele prin care trecem cu toții. Întorcându-se într-o zi acasă, cu tolba goală și frânt de oboseală, după o zi de vânat fără succes, privirile lui Esau căzură pe farfuria cu ciorbă de linte aburindă a fratelui său Iacov. I s-a părut că privea la ospățul cel mai copios de pe lume. Nu-și mai dorea nimic altceva, decât zeama roșiatică din oala fratelui său, care-i făcea ademenitor cu ochiul. Întreaga perspectivă se schimba în fața ochilor săi. Situația prezentă, pe care în primă instanță o descriese în mod realist ca fiind „rupt de oboseală”, ia subit proporții uriașe. O scurtă privire la oala cu ciorbă și: „*Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?*”. Momentul acela a definit destinul lui Esau și a revelat profilul lui moral. Chiar și numele lui (Edom) semnifică culoarea ciorbei, a cărei greutate a atârnat în ziua fatală mai mult decât dreptul de întâi născut (Genesa 25:27-34).

GELU ARCADIE MURARIU

„Nu v-a ajuns nicio ispita care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.”
(1 Corinteni 10.13)

Aș vrea...

Aș vrea să pot să Te cinstesc
Cu viața mea curată,
Nu doar să-Ți spun că Te iubesc,
Dar fapte, niciodată.

Aș vrea să-nvăț Cuvântul Tău
Să știu să fac ce-i bine,
Să-ndepărtez tot ce e rău
Și-apoi să vin la Tine.

Aș vrea să-Ți cred deplin puterea
Și gata să Te-ascult să fiu,
În jurul inimii tăiere
S-o port ca semn că Tu ești viu!

Aș vrea să nu mă lupt zadarnic,
Să n-am doar forma de-a sluji,
Să nu mă-nșel apoi amarnic
Când răsplătirea va veni.

Aș vrea statornic să rămân mereu
Să-nfrunt și să înving orice-ncearcare,
Să vadă toți că Tu ești Dumnezeu
Și pe cel slab, Tu îl poți face tare!

Aș vrea în Tine să trăiesc săpat,
Iar rodul meu oricând bogat să fie,
Cu Duhul Tău cel Sfânt să fiu udat
Și să-nflorească de-acum spre veșnicie!

PAULA DIȚĂ BÂLC

Cugetări despre VIRTUTE

„*Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine.*” (Romani 12.9b)

***

„*Astfel, dar, preaiubiților, [...] duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur... [...] Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume, ținând sus Cuvântul vieții,*”

(Filipeni 2.12-16a)

***

Nimic nu este mai plăcut ca virtutea și nimic nu este mai dezgustător ca păcatul.

Ioan Gură de Aur

***

Virtutea este nedespărțită de viața credinciosului adevărat.

Fotie al Constantinopolului